

Helena Immonen

PURPPURAVAN ANIMAAGIT

KOKELAIDEN KOITOS

Tammi

PURPPURAU SVAN ANIMAAGIT -SARJA

Karakalin voima

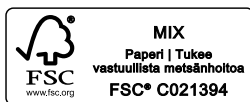
Kokelaiden koitos

Helena Immonen

PURPPURAU SVAN
ANIMAAGIT

KOKELAIDEN KOITOS

TAMMI • HELSINKI

Teksti © Helena Immonen, 2024
Kartta ja kuvitus © Pasi Leinonen, 2024
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-6366-3
Painettu EU:ssa

1

Tommo nuuhkaisi ilmaa ja painoi tassunsa äänettömästi maahan. Varvut olivat aamukasteesta kosteat. Tommon viikset värisivät. Hän oli hiljaa ja kuunteli. Jänis oli kulkenut tästä vain hetki sitten, siitä aavikkoilves oli varma. Tommolla ei ollut nälkä, mutta eläin seurasi saalista silti. Heillä oli pitkä matka edessään, eikä kukaan varmasti panisi jänispaistia pahakseen.

Vieno tuuli puhalsi laaksosta. Tommo pysähtyi vuorenrinteelle ja katseli alas. Kotikylää ei enää näkynyt, mutta Tommo saattoi haistaa tutut hajut. Karakalin aistit olivat vahvat, ja Tommo oli vihdoinkin alkanut olla sujut eläimensä kanssa. Hänen kehonsa ei enää hylkinyt karakalia, vaan tunsi sen voiman.

Tommo ja hänen ystävänsä Aasa ja Hedda olivat lähteneet kylästä yöllä. Tommo oli kirjoittanut isoveljelleen Brusille viestin, jossa kertoi lyhyesti aikeistaan. Kolmikko aikoi seurata heidän vihollisensa Ismarin laumaa ja vapauttaa usvaheimon kokeilat, jotka Ismar oli vanginnut hyökättyään heimon kimppuun.

Usvaheimo oli Tommon, Aasan ja Heddan kotiheimo, mutta heidän kylästään oli enää jäljellä vain palaneet rauniot. Kaikki kylänvanhimmat oli tapettu, samoin Tommon äiti Selja.

Tommon isovelji Brusi oli noussut johtamaan kylän jälleerakennusta.

”Tommo, lähdetään.”

Aasa ei huutanut, vaan hänen äänensä oli matala ja vakaa. Aasa tiesi, että Tommo oli aavikkoilveksen hahmossa ja kuulisi puheen kaukaa. Tommo katseli vielä hetken alas laaksoon, mutta kääntyi sitten ja suuntasi ystäviensä luo. Jänis saisi pitää henkensä tällä kertaa.

Ennen kuin Tommo saapui leiriin, jossa he olivat viettäneet yön, hän muutti muotonsa takaisin ihmiseksi. Hedda oli ommellut hänen vaatteisiinsa ilveksen karvoja, joten hän saattoi nyt muuttaa muotoaan vaatteet päällä. Se oli huomattavasti miellyttävämpää kuin joutua ihmiseksi muuttumisen jälkeen kulkemaan alastomana!

Leiri oli siivottu, ja Tommo huomasi oman reppunsa valmiiksi pakattuna. Heillä kaikilla oli makuupussit mukana, vaikka Tommo ja Hedda olisivat hyvin voineet nukkua myös eläintensä hahmoissa. Heddan eläin oli varpunen. Aasalla ei ollut omaa eläintä, vaan hän oli *vano*. Sillä nimellä animaagit kutsuivat eläimetöntä ihmistä. Tosin Tommo oli sitä mieltä, ettei Aasa varsinaisesti ollut vano, koska hänellä oli harvinainen kyky: hän osasi puhua eläinten kanssa.

”Kiitos”, Tommo sanoi ja heitti repun selkäänsä. Mustat, takkuiset hiukset valuivat silmille, ja hän pyyhkäisi niitä taaksepäin.

”Hedda, voitko lentää edeltä”, Aasa pyysi. Pienikokoinen Hedda oli pukeutunut ruskeaan housupukuun, jossa oli useita taskuja heittoveitsille. Hänellä oli villi, hieman yli kasvanut irokeesi sekä itsevarma virne naamallaan. Hedda oli pienestä koostaan huolimatta ärhäkkä ja vahvatekoinen animaagi.

”Selvä homma”, Hedda vastasi ja ponnisti ilmaan. Kesken hypyn hän muuttui varpuseksi ja nousi nopeasti ylemmäs.

”Mikä pullistelija”, Tommo naurahti. Hedda oli todella taitava muodonmuutoksessa eikä koskaan hukannut tilaisuutta leveillä kyvyillään.

”Pakkasin Heddan tavaroita meidän reppuihimme, jotta hän voisi tiedustella reittiä edeltä”, Aasa sanoi huomioimatta Tommon kommenttia. ”Saatko otettua tämän kolmannen repun kantaan?”

Heddan reppu oli lähes tyhjä, ja Tommo heitti sen kevyesti selkään oman reppunsa päälle. He lähtivät jatkamaan matkaansa läpi vuoriston.

Usvaheimon kylä sijaitsi vuoriston eteläpuolella. Jostain syystä Ismarin lauma oli kulkenut solaa pitkin vuoriston läpi pohjoiseen, vaikka sitä kautta ei päässyt Ismarin omalle revii-rille. Tommoa pelotti, että Ismar oli viemässä usvaheimon kokelaita Mortonille, pimeälle velholle, jonka kanssa Ismar teki yhteistyötä.

Kokelaiden joukossa olivat Tommon kaksosveljet Bertel ja Berent sekä Aasan isosisko Ariena. Myös Tommon paras ystävä Flob oli vangittuna.

Tommo asteli ajatuksissaan Aasan perässä. He eivät halunneet kävellä solassa, jossa olisivat helposti havaittavissa, vaan etenivät mieluummin vuorenrintettä pitkin, vaikka maasto olikin hankalampi kulkea.

Nouseva aurinko värjäsi vuoret purppuranpunaisiksi. Näky oli henkeäsalpaava ja toi Tommon mieleen Purpporausvan, jossa hän oli suorittanut vaelluksensa animaagiksi. Ajatuk-siinsa vaipuneena Tommo ei huomannut Heddan lähestymistä ennen kuin tämä oli muuttanut itsensä takaisin ihmiseksi.

”Alhaalla solassa on haavoittunut koira”, Hedda ilmoitti kiihkeyttä äänessään.

”Haavoittunut koira?” Aasa toisti kulmiaan kohottaen. ”Ismarin laumastako?”

”Luultavasti. Minusta se vaikutti keskenkasvuiselta.”

”Kierretään se vaan tarpeeksi kaukaa”, Tommo tuumasi. ”Nyt kun Hedda tietää sen sijainnin, pääsemme varmasti ohi niin ettei se huomaa.”

Aasa epäröi.

”Miten pahasti se on loukkaantunut?”

”En usko, että se on edes tajuissaan”, Hedda vastasi. ”Hengitti kuitenkin.”

Aasa katsoi solaan ja pyysi Heddaa osoittamaan paikan.

”Et kai sinä tosissasi suunnittele, että menemme sen luo?” Tommo parahti.

”Jos se todella on keskenkasvuinen ja pahasti loukkaantunut, emme voi vain jättää sitä sinne”, Aasa puolusteli.

”Se on ismarilainen! Se hyökkäsi meidän kotiimme ja tappoi heimoamme. Minun äitini!” Tommon ääni kohosi. Hän ei voinut käsittää, miksi heidän pitäisi välittää vihollisesta. Miten Aasa saattoi edes harkita heidän kiireellisen tehtävänsä viivyttämistä viholliskoiran vuoksi?

”Ymmärrän näkökulmasi”, Aasa sanoi. ”Mutta me emme tiedä mitään tästä koirasta. Ainoastaan, että se on loukkaantunut. Ei teidän tarvitse tulla, jos ette halua, mutta minä käyn ainakin katsomassa”, Aasa päätti ja käänsi Tommolle selkänsä. Aasa ei selvästikään välittänyt Tommon suuttumuksesta, ja se sai karakalin murisemaan Tommon sisällä. Hän ei kuitenkaan voinut muuta kuin seurata, kun Heddakin suuntasi Aasan perään.

Koira makasi heinikossa solan oikeassa laidassa, hieman sivussa tieuralta. Sen kylki kohoili raskaasti, eikä eläin ollut tajuissaan, aivan kuten Hedda oli arvellut. Kaukaa katsottuna koiraa olisi saattanut erehtyä luulemaan sudeksi. Lähempää Tommo erotti, että koira oli husky. Sen kaula oli kovettu-
neen veren peitossa ja kyljet ja lonkat täynnä ruhjeita. Tommo

arveli, että animaagi oli ehkä kokelas iältään. Hedda oli ollut oikeassa siinäkin – koira ei missään nimessä ollut täysi-ikäinen.

Aasa kumartui huskyn ylle ja tutki sen vammoja huolellisesti. Tommo vaihtoi painoan jalalta toiselle ja haroi hiuksiaan. Häntä hermostutti olla näin lähellä ismarilaista, eikä hän voinut käsittää, miksi Aasa välitti moisesta rosvosta.

”Haavat ovat varmasti tulleet taistelussa usvaheimoa vastaan”, Tommo sihahti. ”Annetaan sen olla, se on kohtalonsa ansainnut!”

Aasa ei vastannut, vaan kaivoi repustaan purkin, jossa oli Minodoran antamaa tahnaa. Se oli erinomaista lääkeainetta, sen Tommokin tiesi, sillä se oli parantanut hänen jalassaan olleen pahasti tulehtuneen haavan. Haavaan oli päässyt erittäin vaarallista virusta, *zombie rabiesia*. Minodoran lääke oli pysäyttänyt viruksen etenemisen, mutta Tommo oli menettänyt tunnon jalastaan. Se oli kuitenkin pieni hinta siitä, että oli säästynyt viruksen vaikutuksilta aivoihin.

Tommo seurasi kädet puuskassa, kuinka Aasa levitti mustanvihreää lääketahnaa kaikkiin huskyn haavoihin. Lopuksi Aasa otti juomapullonsa ja kaatoi varovasti vettä koiran suuhun. Huskyn kieli liikkui; tajuttomanakin se otti veden vastaan.

Lopulta Aasa nousi ja tuli Tommon ja Heddan luo.

”Olet nyt tehnyt voitavasi. Jatketaan matkaa”, Tommo sanoi tyyliä. Hän ei edes yrittänyt peitellä tunteitaan.

Aasan kasvoilta heijastui epävarmuus. Hän kääntyi katsomaan tajutonta huskya ja sitten ystäviään. Hitaasti hän pudisti päätään.

”Tommo, tiedän, että olet vihainen... Se on inhimillistä. Ymmärrän sen, mutta... En voi toimia noin. En voi jättää loukkaantunutta animaagia kuolemaan. Jään tänne”, Aasa vastasi hiljaa.

Tommon leuka loksautti auki.

”Et voi olla tosissasi! Asetat vihollisen pelastamisen omien heimolaistesi pelastamisen edelle!”

”Hän on ehkä ismarilainen, mutta myös animaagi. Kaikki animaagit ovat pohjimmiltaan samaa heimoa. Sitä paitsi omat laumalaiset ovat hylänneet hänet.”

”Ismarilaiset tappoivat minun äitini. Ja isäni. Ja veivät veljeni”, Tommo sihiisi hampaidensa välistä. ”He ovat julmia ja sitä paitsi rikkoneet animaagien perinnön. He ovat luopioita! Sinä ehkä unohdat sen, kun näet vain pörröisen huskyn, mutta hirviöitä he ovat.”

Hetken näytti siltä kuin Aasa saattaisi itkeä. Lopulta hän nosti leukansa ylös ja kohtasi Tommon vihaisen katseen.

”Sinulla on oikeus tuntee noin, ja usko tai älä, ymmärrän sen oikein hyvin. Mutta minä olen saanut Minodoralta lääketettä, joka voi pelastaa tämän huskyn. Minodorakin auttaa kaikkia, myös ismarilaisia. Eikä voi olla sattumaa, että Hedda löysi loukkaantuneen koira-animaagin. Hänestä voi olla meille vielä hyötyä! Oletko ajatellut sitä? Hänhän tuntee Ismarin lauman ja sen tavat. Ja vaikkei olisikaan hyötyä, minä en voi enää jatkaa matkaa. En, ennen kuin husky on joko kuollut tai parantunut.”

Tommo puri hampaansa yhteen ja katsoi Heddaa.

”No, mitäs sinä aiot?”

”Minulle on oikeastaan ihan sama, mitä huskylle tapahtuu. Kuolee tai ei kuole, se ei minun elämäni hetkauta. Mutta Aasa on oikeassa: huskylle voi olla meille tärkeää tietoa. Olemme menossa kohti melko mahdotonta tehtävää, ja kaikki apu, joka on saatavilla tai väkisin otettavissa, kelpaa minulle.”

Tommon hartiat lysähtivät. Hän tiesi hävinneensä, eikä hän koskaan jatkaisi matkaa yksin. Tytöt olivat ajaneet hänet nurkkaan.

”Hyvä on. Hoida se rakki kuntoon ja tee se pian”, Tommo tiuskaisi ja kääntyi kannoillaan. Jos Aasa halusi esittää jaloa pelastajaa, olkoon niin, mutta Tommo ei aikonut siihen osallistua.

2

Huskyn hengitys oli rauhoittunut ja kuumeikin laskemassa. Aasa nojasi puunrunkoon muutaman metrin päässä koirasta ja söi vadelmia. Hedda oli lennollaan huomannut villivadelmapensaikon ja houkutellut Tommon mukaan marjojen keruuseen. Se ei ollut vaikeaa, sillä Tommo ei suostunut olemaan lähelläkään Ismarin lauman haavoittunutta jäsentä.

Aasa ymmärsi Tommon suuttumusta mutta ei tuntenut samoin. Vaikka Ismaria kohtaan hänkin kyllä tunsu vihaa, Aasa ei osannut laskea kaikkia Ismarin laumalaisia samanlaisiksi raakalaisiksi. Osa oli varmasti Ismarin julmuuden uhreja siinä missä Tommon perhekin.

Hetken Aasa oli pelännyt, että Tommo marssisi tiehensä, mutta hän ei ollut tehnyt niin. Ystävä oli jäänyt. Toki Aasa tiesi, ettei Tommolla ollut paljonkaan mahdollisuuksia onnistua heidän tehtävässään yksin, joten hänen vaihtoehtonsa olivat vähissä. Silti Aasa piti jäämistä osoituksena Tommon uskollisesta ystävydestä. Aasa oli tehnyt jotain, mitä Tommo ei hyväksynyt, mutta tämä oli silti jäänyt Aasan rinnalle.

Ei Tommo tunteilleen mitään mahtanut, Aasa tuumasi. Oli inhimillistä tuntea vihaa ja katkeruutta tilanteessa, jossa vanhemmat oli surmattu ja veljet viety vankeuteen. Aasa ei kuitenkaan voinut pitää tätä kokelasikäistä koira-animaagia syllisenä Tommon kokemuksiin. Husky oli selvästi jätetty kuolemaan, eli animaagin oma lauma ei ollut välittänyt hänen kohtalostaan. Kunhan Aasa saisi huskyn kuntoon, tästä voisi todella olla heille hyötyä. Husky tiesi takuulla paljon sellaisia asioita, joista voisi olla apua usvaheimon kokelaiden vapauttamisessa.

”Tuletko iltapalalle? Leipää on vielä jäljellä, samoin kuivalihaa.”

Hedda oli hiipinyt Aasan viereen. Varpustyttö osasi olla huomaamaton myös ihmisenä. Aasa vilkaisi koiraa ja empi.

”Ei se siitä mihinkään karkaa, etkä voi tehdä enempää hänen hyväkseen. Minun hyväkseni sen sijaan voit, sillä jos joudun olemaan vielä hetkenkin kahdestaan murjottavan Tommon kanssa, en takaa, minne isken veitseni”, Hedda sanoi tiukasti.

”Hyvä on”, Aasa hymähti ja seurasi ystävänsä. Hedda ja Tommo olivat järjestelleet nukkumapaikat heinikkoon sammaleisen kiven viereen. Nuotiota ei tähän aikaan vuodesta tarvittu lämmittämään, eikä heillä ollut mitään kypsennettävää ruokaa mukana.

Tommo heitti Aasalle ruisleivän, jonka väliin oli laitettu siivutettua kuivalihaa sekä yrttejä. Leipä oli kuivaa, mutta liha ihanan suolaista, ja yrtit levittivät suuhun vahvaa makua.

”Kävimme vähän tutkimassa jälkiä. Ismarin lauma on hidastanut vauhtiaan, mutta niillä on silti kahden päivän etumatka, ja ne liikkuvat enimmäkseen eläintensä hahmoissa”, Hedda kertoi.

”Ja kohta heillä on kolmen päivän etumatka”, Tommo murahti. Hän pyöritteli kädessään pisananmuotoista läpikuul-

tavaa riipusta, jonka sisällä oli verenpunaiseksi muuttunutta usvaa. Utu liikkui riipuksen sisällä hitaasti, kuin yrittäen kertoa jotain, mitä Tommo ei voinut ymmärtää.

Aasa tiesi, että Tommosta oli tullut usvaheimon Salaisuuden Kantaja ja merkinä siitä hän nyt kantoi riipusta kaulallaan kultaisessa ketjussa. Tommon äiti Selja oli ollut aiempi Salaisuuden Kantaja, muttei ollut ehtinyt opettaa pojalleen tehtävästä mitään ennen kuolemaansa.

”Husky vaikuttaa olevan jo paremmassa kunnossa”, Aasa sanoi varovasti. Hän ei halunnut ärsyttää Tommoa yhtään enempää. ”Lääke on tehonnut.”

”Sittenhän voimme jatkaa matkaa”, Tommo vastasi toiveikkaasti. ”Koira herää ja lähtee omille teilleen. Ei sen tarvitse tietää meistä mitään. Menee pian kertomaan Ismarille tai järjestää ansan.”

”Ainut syy, miksi menisin Ismarin luo, on se, että voisin iskeä hampaani hänen kurkkuunsa.”

Aasa, Hedda ja Tommo hyppäsivät pystyyn. Kukaan heistä ei ollut kuullut huskyn tuloa. Paitsi että heinikossa heidän edessään ei seisonutkaan koira, vaan vaaleatukkainen poika, jonka kaula oli haavoilla. Pojan tummanharmaa paita oli repeleinen ja vaaleat housut polvista rikki. Hän oli lihaksikas ja pidempi kuin kukaan kolmikosta. Aasa ei ollut koskaan nähnyt niin vaaleita hiuksia kenelläkään, mutta kaikkein syköhdyttävimmät olivat pojan silmät: ne olivat täydellisen jääsiniset.

”Minä olen Jarek ja ilmeisesti saan kiittää sinua siitä, että olen elossa”, poika sanoi ja katsoi Aasaa suoraan silmiin.

”Kaikki auttoivat. Me olemme tiimi”, Aasa vastasi ja kuuli Tommon tuhahtavan. Jarek kuuli sen varmasti myös, muttei reagoinut.

”Normaalisti olisinkin vain jatkanut matkaani välittämättä muutamasta usvaheimolaisesta”, Jarek sanoi ja käänsi nyt

katseensa Tommoon. ”Olen yhdelle teistä kuitenkin henkeni velkaa, eikä jää unohda. En ole vapaa ennen kuin olen maksanut velkani.”

”Jää?” Hedda toisti kulmiaan kohottaen. ”Oletko sinä jääheimosta?”

”Valetta”, Tommo sihahti. ”Jääheimoa ei ole ollut olemassa satoihin vuosiin.”

”Heimoksi meitä tuskin voi enää kutsua”, Jarek vastasi siirtäen viileän katseensa nyt Heddaan. ”Minä ja sukuni olemme niitä, jotka ovat jäljellä jääheimosta. Asumme Doigt de Gnomessa. Tai asuimme siihen asti, kunnes Ismar hyökkäsi. Hän tappoi perheeni ja vei minut ja monet ikäiseni vangeiksi.”

”Peikonsormi”, Hedda sanoi silmät tuikkien. ”Olen aina halunnut käydä siellä. Olen kuullut, että talvella saarten välillä pääsee kulkemaan jäitä pitkin.”

”Olet kuullut oikein”, Jarek vastasi.

Doigt de Gnome eli tutummin Peikonsormi oli useasta saaresta koostuva uloke Norrapurran mantereen koilliskulmassa. Se muistutti hieman sormeaa, ja animaagien legendoissa kerrottiin, että saariryhmä oli muodostunut, kun muinaisaikojen jättiläispeikko oli yrittänyt kalastaa pohjoisilla vesillä, mutta miekkavalas oli purrut peikon sormen poikki. Sormi oli tipunut Norrapurran viereen ja jäänyt siihen.

”Minä olen Aasa. Tuossa on Hedda, ja tuo murjottaja on Tommo. Hänellä on silti hyvä sydän. Istu alas ja ota ruokaa, olet varmasti nääntymäisilläsi”, Aasa sanoi. Hedda nappasi repusta leivän ja heitti sen Jarekille. Liikkuminen näytti edelleen olevan vaivalloista, mutta Jarek sai leivän kiinni.

”Väität, että Ismar sieppasi sinut”, Tommo sanoi, kun Jarek oli istuutunut. ”Olit kuitenkin mukana hyökkäämässä usvaheimoon.”

”Olin mukana, mutta en hyökkäämässä”, Jarek korjasi. ”En suostunut taistelemaan viattomia vastaan. Sain rangaistukseni solassa.”

”Mitä!” Hedda henkäisi. ”Ovatko nuo haavat Ismarin tekemiä?”

”Hänen käskyläistensä”, Jarek nyökkäsi.

Aasa huomasi Tommon painavan katseensa maahan. Häntä varmasti hävetti oma käytöksensä nyt, kun asioiden oikea laita oli paljastunut.

”Ismar toivoi, että minusta olisi tulevaisuudessa voinut tulla hänen kapteeninsa. Pärjäsin taistelukehässä erinomaisesti, siksi kai hän näki minussa potentiaalia. Hän otti minut henkilökohtaisesti koulutettavaksi. Sen takia hän varmaan suuttui, kun osoittaudivin pettymykseksi... Niin kuin jäätikkö koskaan alistuisi mantereen tahtoon”, Jarek puuskahti. Hänen silmänsä hehkuivat kuin jää talviauringon paisteessa.

”Me olemme menossa vapauttamaan usvaheimon kokelaita Ismarin kynsistä”, Aasa henkäisi.

”Aasa!” Tommo kivahti. ”Ei tuollaisia asioita paljasteta viholliselle!”

”Ei Jarek ole vihollinen”, Aasa vastasi ja katsoi vaaleaa poikaa tutkivasti. ”Sanoit, että olet minulle henkesi velkaa. Auta siis meitä.”

Jarek oli hetken vaiti.

”Ilman minua teillä ei olekaan mitään mahdollisuuksia, joten miksipäs ei.”

”ÄLÄ PELKÄÄ PELKOA.”

Tommon on kasattava itsensä kotikylän raunioilla ja lähdettävä ystäviensä Aasan ja Heddan kanssa vapauttamaan usvaheimon kokelaita Ismarin kynsistä. Matkalla Aasa pysähtyy pelastamaan loukkaantuneen huskyn, Jarekin, hengen, ja kolmikko saa Jarekista tärkeän oppaan Ismarin leiriin. Jokin jääsilmäisessä huskyssä kuitenkin epäilyttää Tommoa. Varpushahmoisen Heddan vakoiluretki Ismarin leiriin tuo huolestuttavia tietoja, ja nelikon on kiiruhdettava koitokseen, jossa vastassa on jopa satoja Ismarin taistelijoita.

Jännittävän sarjan toinen osa vie Tommon ystävineen jälleen vaaralliseen seikkailuun. Selvitäkseen valtavaa ylivoimaa vastaan Tommo, Aasa ja Hedda joutuvat käyttämään kaikkia tietojaan ja taitojaan – mutta riittääkö sekään?

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-6366-3

Kannen kuva: Pasi Leinonen